

[Sigsgaard.]

boligministeriets planlægningskontor, som det kan læses på side 126 i beretningen, først kommer ind i kildeskattesagen på et tidspunkt, hvor placeringen for længst ligger fast. Det er også karakteristisk, at det alene er kildeskattefolkene, der med deres idé om Birkerød har været bestemmende for placeringen. Men det er jo en stor investering, der her er tale om, med væsentlige følger-virkninger og med betydning langt frem i tiden, og derfor burde grundlaget for institutionens placering være de retningslinjer, der er fastlagt for byudviklingen i hovedstadsområdet. Retningslinjerne, som vi kender dem, går ud på, at byudviklingen skal finde sted i retning mod Roskilde og Køge, og det vil man fra offentlige myndigheders side gerne have at andre bygherrer retter sig efter. Hvordan kan det så forsvares, at det offentlige ødelægger sin egen planlægning ved at investere kraftigt og placere en masse mennesker i nordegnen, hvor man selv har besluttet at byudviklingen skal bremses?

Staten har tidligere på samme måde undergravet planlægningen. F. eks. har man placeret et forskningscenter ved Hørsholm, og ATP blev lagt i Hillerød, oven i købet i en boligblok — også i modstrid med de retningslinjer, som man selv har fastlagt. På den måde er skiftende regeringer og altså også den nuværende med til at ødelægge og lægge gift for den planlægning, der er så nødvendig, hvis folk skal kunne holde ud at leve i hovedstadsområdet. Den trafik fortsætter man med. Det fremgår af beretningens ord om fremskaffelse af et areal til datacentralen og til Danmarks geologiske undersøgelse. Det er ikke den fysiske planlægning, der lægges til grund. Man arbejder efter de forhåndenværende søms princip og klit-klatter institutionerne rundt i hele landet, i dette tilfælde i hovedstadsområdet, på en ødelæggende måde. Jeg vil understrege, at hensynet til embedsmændene og andre ikke må gå forud for hensynet til hele områdets befolkning — og man kan have mistanke om, at det er det, der er sket.

Men fejlpositionerne skyldes også, at der mangler forudseenhed i statens lokalepolitik, hvis en sådan politik overhovedet findes. Det er nødvendigt at kræve her i dag, at statens lokaledispositioner i fremtiden planlægges, og at hele ansvaret lægges hos

boligministeriet, der skal forpligtes til at sørge for, at lokaledispositionerne er i overensstemmelse med den fysiske planlægning, som netop boligministeriet har under sig. Dernæst bør regeringen pålægge alle styrelser at vurdere deres lokalebehov på lidt længere sigt, sådan at man ikke står over for at skulle handle i panik. Regeringen bør også skaffe sig et samlet overblik over de ejendomme, som staten har, og undersøge, hvilke af dem der bliver ledige til andet formål, og hvornår det sker. Det er nødvendigt, at behov og udbud sorteres under samme myndighed, under boligministeriet, og at sammenhængen med kommunernes og amternes planlægning sikres — og dér knirker det gevaldigt, som jeg har beskrevet det.

En opgørelse over det fremtidige lokalebehov bliver vanskelig, bl. a. kan der komme nye statsopgaver til, som vi ingenting aner om i dag. Derfor bør der også i tide sikres reservearealer til sådanne nye opgaver. Under alle omstændigheder bør staten undlade at sælge offentlige arealer, der er brug for til dækning af nutidige og fremtidige offentlige behov, til private. Det er ikke ansvarligt, når forsvarsministeren sælger ud af de frigivne militærarealer til tilfældige private og til tilfældigt privat byggeri, sådan som det er sket med grundene ved Amager Boulevard, som han vil have solgt til hotelbyggeri, når både staten og befolkningen i området har brug for arealet til offentlige institutioner og til dækning af fællesskabets behov. Det er den slags kortsigtet politik, der er dyr på lang sigt, og som rammer befolkningen hårdt — og det sker kun, for at man i fred og ro kan hælde flere milliarder i det forslugne uhyre, som militæret er.

Sådanne affærer, og nu kildeskatteaffæren, fortæller historien om et forvokset bureaukratisk apparat, der ind imellem handler næsten i blinde, uden planlægning, uden at den ene hånd ved, hvad den anden gør, uden at apparatet tager tilstrækkeligt hensyn til de menneskers velfærd, som i sidste instans betaler gildet. Folketinget har næsten ingenting at sige i sådanne planlægningssager. Finansudvalget har en vis indflydelse, men den virker tit direkte uheldig i sager som den, vi her behandler, fordi finansudvalget jo ikke har meget begreb om fysisk planlæg-